

JAK JSEM SE NENAUČILA HRÁT NA HOUSLE

Ášter½, 03 zÁĀ™Á- 2019

MĀĵ skvĀĪ½ pradĀdeĀek z matĀiny strany hrĀĵval na housle. A moje maminka ho jako dĀ-tĀ moc rĀĵda poslouchala. DĀĵ hrĀĵval jednoduchĀ lidovky, Āas od Āasu mu nĀĵjakĀĵ notiĀka uklouzla, obĀas Āĵkobrtnul rytmus, ale mojĀ- mamince to nij nevadilo, protoĀe dĀdu milovala a k tomu byla hudebnĀ hluchĀĵ jako poleno. Housle mĀĵl dĀda pĀĵknĀ, starĀ, jako dĀĵ moc Ī-bily a chodila jsem se na nĀĵ dĀ-vat.

Jestli

moje babiĀka, jedinĀĵ dcera tohoto pradĀdy - houslisty, mĀĵla nĀĵjakĀ hudebnĀ- nadĀĵnĀ-, to nevĀ-m. Nikdy jsem ji nepoznala, protoĀe umĀ™ela, kdyĀ¼ mojĀ- mamince bylo necelĀ½ch 10 let. TakĀe jedinĀ, co z babiĀky znĀĵm, je buclatĀ mimino a pak nĀĵdhernĀĵ Āena s trochu smutnĀ½m ĀsmĀĵvem a obrovskĀ½ma tmavĀ½ma oĀima na starĀ½ch fotografiĀch. Byla roĀnĀ-k 1928, zemĀ™ela v roce 62. TragickĀĵ generace, Ā™ekla bych.

MĀĵ

tatĀ-nek ovĀĵem hudebnĀ- nadĀĵnĀ- mĀĵl, hrĀĵl pĀ™ekrĀĵsnĀĵ na kytaru a zpĀ-val tak sladce, Āe i moje hudebnĀ-m hluchem postiĀenĀĵ maminka tĀĵla, sotva ho prĀ½ slyĀĵela. OstatnĀĵ to byl i pomĀĵrnĀĵ hezkĀ½ chlap a ty zelenĀ oĀi mĀĵm prĀĵvĀĵ po nĀĵm. Taky s nĀ-m byla legrace, rĀĵd se smĀĵl a vyvĀĵdĀĵl hlouposti. Jako Āe si tĀ™eba rĀĵd zazpĀ-val a zalaĵkoval i s jinĀ½ma ĀenskĀ½ma, neĀ¼ byla maminka. TakĀe ho tak nĀĵjak po deseti letech z manĀelstvĀ- vykopl, nebo odeĀĵel sĀĵm na pastviny zelenĀĵĀĵ-, nevĀ-m. Bylo to takovĀ rodinnĀ tabu a ani dneska se na to mĀĵiti nechci vyptĀĵvat.

Co

si pamatuju, byly mi dva roky a kousek, kdyĀ¼ se rozvedli, vĀ¼dycky kdyĀ¼ mĀĵl nĀĵhodou Āas, vzal nĀĵs s mou starĀĵ- sestrou na vĀ½let, a bylo to fajn a vĀ¼dycky u toho byla nĀĵjakĀĵ teta, a zpĀ-valo se a hrĀĵlo. Dneska uĀ¼ mĀĵmu docela chĀĵpu, Āe se jĀ- to moc nelĀ-bilo, kdyĀ¼ jsme se nadĀĵenĀ vracely domĀ. Takhle to bylo nĀĵkolik let, pak se znovu oĀenil a postupnĀĵ nĀĵm vymizel ze Āivota. PozdĀĵji jsme se nĀĵkolikrĀĵt setkali, to uĀ¼ jsem byla dospĀĵĀĵ a vcelku jsme si nemĀĵli co Ā™Ā-ct, jen ta Īĵska k muzice ve mnĀĵ troĀĵku zĀstala.

KdyĀ¼

mi bylo pĀĵt, bylo rozhodnuto, Āe to tedy zkusĀ-m. Maminka vĀĵdĀĵla, Āe hluchĀĵi po nĀ- nebudu, prĀ½ existoval spolehlivĀ½ zpĀ-sob, jak mĀĵ rozbreĀet, a to kdyĀ¼ mi zaĀala zpĀ-vat. TakĀe jsem vyfasovala flĀtnĀku a zaĀala pĀ-skat. Bavilo mĀĵ to, o to nic. Ale uĀ¼ pĀ™i tĀ flĀtnĀ se zaĀalo ukazovat, Āe mozek pĀ™esnĀĵ vĀ-, co majĀ- uĀĵi slyĀĵet, ale moje ruce nejsou schopny koordinovat pohyby prstĀ, aby dosĀĵhly kĀ½ĀenĀho vĀ½sledku.

TakĀe

kdyĀ¼ se po dvou letech opĀĵt rozhodlo, Āe zkusĀ-m i ty housle, zaĀal mi hodnĀĵ pernĀ½ rok Āivota. Bylo to jako bych komponovala hudbu pro katastrofickĀ½ postapo film. TrpĀĵla jsem jĀĵ, trpĀĵla moje sestra, sousedĵ, pradĀda, uĀitelka v hudebceĀĵ a nakonec uznala i mĀĵiti, Āe kdyĀ¼ se to ani po roce a pĀĵ nedĀĵ poslouchat, tak bude lepĀĵ- toho nechat. To uĀ¼ mi bylo osm a ĀĵtĀstĀ-m jsem byla bez sebe. JeĀĵtĀĵ radĀĵi jsem byla, kdyĀ¼ sĀgra pĀĵ odnĀ-kud starou kytaru a podomĀĵcku se nauĀila pĀĵr akordĀ. Za nĀĵjakou dobu uĀ¼ jsme spolu zpĀ-valy ostoĀĵest.

To

bylo moc prima, i když se na to májma netvářila, vzpomínky jsou holt někdy až svině neodbytné. Na tájborech jsme byly za hvězdy a kolikrát se mi i stalo, že jsme jako banda po škole seděli a já zpívala a zpívala. Páni od Greenhornů, Kryla, Kubišových, prostě to, co na deskách zbylo po tájtovi. Když se pak ságra vdala a odstáhovala (je o 8 let starší), na chvíli byl doma klid. Dáda už byl tou dobou po smrti, májma muziku raději moc nemusela, já se začala stydět zpívat před publikem.

Když

mi bylo 15, páninesla mi ságra tu starou omláčenou kytaru, ať to zkusím. No, moc mi to nešlo, ale když jsem zjistila, že si prsty do akordů mážu vlastní, poskládat jak chci, a že se spousta toho zahraju jen když tu packu pánim uráťím držená- budu posouvat po prázdcích, začas se to i dalo poslouchat. Jen jsem měla problém, že když jsem se soustředila na hru, nemohla jsem zpívat.

Májma

z toho radost taky moc neměla, z toho hraní. Ach jo. Musela mě tět hrozně ráda. I když si ásem našla páťá-tele, stejně na nás každá rok bylo vidět, jak je v ánoru a dubnu nesvájí. To když se páťá-áillo datum tájtova svátku a narozenin.

Pak

jsem se vdala já, a jelikož moje stáhování k Honzovi bylo poměrně rychlé a bouřlivé, milou starou kytaru jsem nechala v pávodním bydlišti. Když jsem se po nás začas šáňala, byla už nenávratně pryč. Trochu to zamrzelo, ale Honza měl doma dvě, hráť uměl v áborně, a když jsme spolu zpívali, docela to i ladilo. Postupně jsem zas vác a vác jen zpívala, dostala se do společnosti, kde se poslouchali Máji a Hop Trop, a áalman a Vlasta Rádl - a věbec vějchno od country po folk.

Dodnějka

pamatuju na máj áas a rozehvěná-, když jsem poprvé slyšela na Muzice v Hrádku u Rokycan náivo Divokej horskej tympiň. Slzy v oáech, sladkých osmnáct a vedle sebe chlapa, který páťesně věděl, kdy mě obejmout, aby ten zářáitek jeťit umocnil. Páťá-áitá- rok už s námi poslouchala i naše dcera, tenkrát jeťit v máom obrovském táhotném bání. Trošičku cāklá jsem byla vědycky, tak proá nespát táden před termínem porodu dvě noci pod jirákem?

Sáma

odmala byla ájblá-k. Neposeděla, věně v pohybu, možná by já dneska diagnostikovali lákámí nějakou ADHD nebo káho áerta co. Já tenkrát zvolila cestu jinou. A to, že se dá-tá prostě musá- natolik vyáťdit a unavit, aby bylo rádo, že si občas sedne. Proto když já- byly 4 roky, ájupajdila do plaveckého oddálu a začala se tomu intenzivně věnovat.

Áže

hezky zpívala, jsem si poáťdně uvědomila, když už tránovala dvoufázově a na muziku opravdu neměla áas. Stejně si vějak cestu našla a nějakou dobu zpívala s folkrockovou kapelou.

U

syna jsme zkusili fotbal. A dneska se tomu musám hrozně smáť, jak jsme byli naivní- a jak mě někdo tam nahoře musá- mě t rád, když jsem rezolutně zamátlá na jí venkovskou ákolu a k zápisu jsme áili do Plzně, do ákoly, která stáňla kousek od jeho ákolky a našeho bálvalého bydlišti.

Áže

je to ákola umělecká, jsem se dovědělá ať sně před zápisem, pro mě bylo dáleáitá, že bude chodit do táťá-dy alespoň s nákážím, koho zná. Dalá- věc, kterou jsem zjistila ať páťi zápisu, byla, že každá dátko si poslechne u klavíru paná- sbormistryně, a když bude oboustranně zájem, začne ákolájk zpívat a hráť na flátnu, a pak se uvidí. Nikdy

toho moc nenazpěval, byl spěšný tišák, vředy usměvavý, miloval vlaky a stavebnice.

Takže

když si vyzkoušel pět not a vytleskat nějaký rytmus, zeptala se ho ta krásná paní, jestli by si oběhl po škole nezpěval. A on jen tak pláče sklonil hlavěku, a řekl, že teda jo. Pak už to nabralo spěch, flátna, o tři roky později klarinet, pak i klavíry - a po třech letech zpěv a zpěv. Honza z toho dlouho nadšený nebyl, protože jen by alespoň ze začátku měl syna raději tím fotbalistou. Dneska už se dokáže v životě pohledat, po kom z nás ten talent teda, sakra, máj. Asi si vzal od každého něco; co ovšem nemá ani po jednom z nás, to je ta buldožská zátost, se kterou cvičí i to, co ho nebaví. Letos bude dlat pět májů, i když stáje je třeba nevkam. Zatím vě - jen to, že na konzervatoř to zkusí, protože by celá život nechtěl litovat, že to nezkusil.

Věbec

nejkrásnější je, když se na třetí den sejdeme se všemi sousedy v ulici a zpěváme koledy. A já slyším-m nějaký soprán a sytý basbaryton svých dětí, a máj je hrozný, hrozný moc ráda. - - - - -

Stojím

teď ovšem pět rozhodnutím. Satanovi jsou dva. Se strejdou rád dělá muziku, což spočívá v tom, že mu u klavíru sedá na klávesách a vyluzují spolu kravál. Rád má chachachami bubnuje do různých hrnců, co mi vytáhá z linky pokaždé, když ho hlídám. A minulou neděli, když jsem ho po obědě uložila ke spaní, slyšela jsem zmetelně pět zavřených dveří, jak si v posteli pobrukuje!

A

teď mi poraďte, pětitelé, májím jet na bicí nebo na housle? Nebo že by pětice jen na kopačky?

KYTTKA

P. S. Satan je

nevěštelcům hodný syn moje dcery.

Ona si ovšem myslí, že rády mu teprve vyroste!